

Una xerradeta amb.....

ARTURO BAGUR MERCADAL

Després d'aquesta aturada en les "xerradetes", tornem amb força.

Aquesta setmana tenim el plaer de fer sa "xerradeta" amb algú que no ha estat ni jugador, ni entrenador, ni directiu de s'Alcazar, però sí una persona clau per a la història del nostre Club. Parlem de n'Arturo Bagur, qui com a Batle de Maó va donar el vist i plau al projecte per a la construcció d'un nou pavelló per s'Alcazar, i avui molt gustosament ha accedit a fer aquesta "xerradeta" amb tots nosaltres.

P: El teu nom complert és?

R: Arturo Bagur Mercadal

P: Ens vols dir quants anys tens?

R: Si, no me fa res. En tenc 60 acabadets de fer.

P: Estàs casat amb...

R: Na Toñi

P: I Tens fills?

R: Si, un fill i dues filles.

P: A què et dediques ara?

R: Bé, he dedicat 25 anys de sa meva vida a sa política. Abans d'això treballava en una farmàcia i ara sóc Senador.

P: Ens dius un hobby?

R: (Sense pensar gens) Sa hípica!

P: I el teu menjar preferit?

R: Ses comes seques, m'encanten! Les menjo i les cuino jo, eh?! Ara que tenc un poc més de temps, he hagut de tornar a cuinar pels de casa.

P: Digue'm un lloc que t'agradaria visitar.

R: Sonarà a tòpic però, Roma. I precisament na Toñi i jo aquesta setmana hi anirem gràcies als meus companys de consistori que m'ho van regalar per s'aniversari meu.

P: I un lloc que ens recomanaries visitar?

R: Sens dubte, Bons Aires.

P: I com sempre, per acabar aquesta part més personal, digue'm què t'emportaries a una illa deserta?

R: Home, també sonarà a tòpic, però com que no hi ha corrent elèctrica, possiblement m'emportaria un llibre.

Molt bé, Arturo, ara que ja sabem algunes coses més personals de tu, anem a saber què penses de s'Alcazar i altres qüestions...

P: Mig Maó ha estat jugador de s'Alcazar o té algú a la família que hi ha jugat, és el teu cas?

R: Sí, les meves filles hi han jugat. De fet una d'elles encara hi juga.

P: I què et va fer escollir s'Alcazar per portar-hi les teves filles?

R: Supòs que han estat varis factors. De fet, quan tries un lloc per portar els fills, en general el que cerques és una certa confiança, i s'Alcazar me l'ha donada. A part que també “combreguem” amb

l'esperit d'aquest Club.

P: Recordes s'Alcazar d'es Freginal?

R: I tant que sí! Recordo que de petit hi jugava a futbol, (Riu) per què per sa meva alçada, és evident que jo a bàsquet, res de res.

P: S'alçada no ho és tot al món del bàsquet, eh? Quina importància creus que té l'esport dins la societat?

R: Penso que té una importància de primeríssima categoria. De fet, des de petits a les escoles i als instituts s'inculquen uns valors cap a l'esport per la importància que té a la vida. L'esport és com una “descompressió” per a la gent que el practica. Amb l'esport també s'aprèn a ser algú a la vida.

P: I quin creus que és el paper de s'Alcazar a Maó?

R: A Menorca i en concret a Maó, tenim sort de tenir bons clubs, però jo crec que s'Alcazar és “la formació dels joves”, com poden ser el Menorca o La Unió en futbol...

P: I el del Menorca Bàsquet?

R: Bé, el Menorca Bàsquet és un altre món, és un fenomen social que ha mogut muntanyes. Ha estat capaç d'ajuntar gent de tota s'illa per animar a un equip, en definitiva és un espectacle, un altre món.

I no estic parlant de La Salle, per què són dues coses molt diferents.

P: Què creus que té d'especial aquesta illa, que tenim un equip a l'ACB i el Club amb més jugadors inscrits de Balears?

R: Jo no sé què té aquesta illa, però és cert que Menorca sempre ha tingut una gran activitat “socio-cultural-esportiva”.

Tenim el millor orgue d'Europa, un Orfeó amb més de 100 anys d'antiguitat, grans cantants d'òpera, i per suposat a l'àmbit esportiu, com molt bé dius, hi ha molta afició, grans jugadors que han i estan destacant, tenim esportistes olímpics... No ho sé, el que és cert és que per lo petita que és Menorca, la seva gent sempre ha tingut molta afició a fer coses i a fer-les bé.

P: No vull crear polèmica, però si s'Alcazar és un Club històric a Maó, i que arrossega tanta massa social. Per què s'ha tardat tant a tenir un pavelló decent?

R: (Agafa aire i amb resignació) Sa veritat és que a l'any 1989 s'havia d'haver construït el pavelló. Hi havia un projecte signat per les dues parts (Ajuntament-Alcazar) on l'Ajuntament donava un solar “pelat” a s'Alcazar i 30 milions de pessetes per fer-lo. S'Alcazar havia de posar la resta.

A partir d'aquí hi han hagut una sèrie de circumstàncies i problemes (entre elles canvis de presidents del Club, i noves negociacions amb l'Ajuntament) per les quals la construcció del pavelló s'ha anat retardant.

Mentrestant l'ajuntament anava “fent vidriola” i quan ha tingut prou doblers, i les parts han estat d'acord, s'ha tret a concurs i s'ha construït.

Sé que el que diré ara es pot mal interpretar, i costa d'entendre. Esper que se m'entengui, però sé que dins de tot, s'Alcazar ha tingut "sort" d'esperar tant de temps, perquè el pavelló ara s'ha pogut construir en una zona ja urbanitzada, amb totes les infraestructures fetes, el carrer fet amb les voreres, amb gas ciutat... Jo crec que és un lloc privilegiat dins Maó, "a cavall" entre el centre històric i la part moderna.

Sa veritat és que ara ja està, i pens que tots coincidim en que ha quedat molt be, no?

P: Tens raó, ara ja el tenim i ha quedat preciós. I per cert, el dia de la inauguració el Club va voler agrair-te tot el que has fet per la construcció d'aquest pavelló. Què vas pensar quan et van dir que t'havien concedit l'insigne d'or del Club?

R: Sa veritat és que me vaig sentir molt satisfet. Pensa que sa vida d'un polític normalment no és molt grata perquè mai ho fas bé per tothom, així que quan veus que algú té la deferència d'agrar-te alguna cosa que considera has fet bé amb un acte com aquest, te sents molt content.

P: Recordes quin ha estat el moment més dur de tots els anys de batle de Maó?

R: Recordo un moment dur que va ser amb el tema del port d'hivernada, però n'hi ha hagut alguns de moments molt durs dins l'Ajuntament, moments en els que sabent que has fet el que correspon amb la llei a la mà, m'han avassallat i m'han atacat a jo i a la meva família...

P: Suposo que no ha de ser gens fàcil ser batle, però segur que també hi ha hagut algun bon moment. En recordes algun ara?

R: (Amb un somriure a la cara) Home! Un moment molt feliç i bastant recent, va ser a les darreres eleccions quan gràcies als vots de Ciutadella avui sóc senador. Sa veritat és que me va sorprendre molt gratament!

P: I per acabar, de què et sents orgullós?

R: Me sent orgullós de tota sa feina que he fet.

Moltes gràcies i molta sort en aquesta nova etapa com a senador.

Com sempre, després d'una d'aquestes "xerradetes" intento cercar el moment que més m'ha xocat, i vos diré que en aquesta ocasió me quedo amb dues coses: Una, s'hospitalitat amb que n'Arturo Bagur, m'ha rebut a casa seva, i s'altre sa sinceritat amb que penso que ha contestat a la pregunta del moment més difícil com a batle. Sa seva cara ha canviat. Durant tota la "xerradeta" s'humor ha estat present, però en aquesta pregunta se li ha notat que realment ho ha passat malament.

M'ha fet pensar, i no parlo tan sols de política sinó de la vida en general, que moltes vegades ens hauríem de posar a la pell dels que critiquem i tal vegada criticariem menys, no creis?